

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/6/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010046
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2015
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010046.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a zo sudkyň JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, právne zastúpená: DEDÁK & Partners, s.r.o., Mlynské Nivy 45, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/010/2014 zo dňa 11. februára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/010/2014 zo dňa 11. februára 2014, p
o t v r d z u j e.

Navrhovateľke u k l a d á povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v O. B., Z..

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 21.03.2014, domáhala postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/010/2014 zo dňa 11.02.2014.

Odporkyňa (ďalej aj „Rada“), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“), rozhodnutím č. RP/010/2014 zo dňa 11.02.2014 (vydaným v správnom konaní č. 310-PLO/O-4375/2013) uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 4000 € za porušenie povinnosti uvedenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe DAJTO dňa 15.06.2013 o cca 06:45 hod. odvysielaný komunikát s názvom Akčná

výhra, ktorý naplnil definíciu telenákupu, obsahoval nejednoznačné a úplné inštruovanie o spôsobe riešenia zadanej úlohy, koľko nôh a labiek sa nachádzalo v autobuse, pričom komunikát obsahoval nejednoznačné, neúplné a nepresné inštruovanie o spôsobe riešenia zadanej úlohy.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že odvysielaný komunikát obsahoval priamu ponuku (zverejnenie audiotextového čísla a výzvu na zavolanie) vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu (hru o cenu), a preto tento komunikát naplnil definíciu telenákupu, v dôsledku čoho sa naň vzťahuje úprava § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Odporkyňa uviedla, že na základe poskytnutých informácií v odvysielanom príspevku diváci nemali možnosť identifikovať všetky znaky, ktoré mali zohľadniť za účelom dopracovania sa k správne výsledku 2280 nôh a labiek nachádzajúcich sa v autobuse.

Rada dospela k záveru, že odvysielaný komunikát, ktorý naplnil definíciu telenákupu bol nečestný, pretože bol vysielaný tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o náročnosti riešenia zadanej úlohy - počte nôh a labiek v autobuse, za účelom presvedčiť ho, aby sa hry o cenu zúčastnil. Ani počas hry neboli uvedené informácie, ktoré by umožňovali divákovi určiť, že v autobuse bol aj šofér, ktorý držal v ruke dva koše plné mačiek, ktoré mali ešte aj malé mačky, v dôsledku čoho došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť, aby bol vysielaný telenákup čestný. Podľa Rady recipienti nemohli identifikovať všetky údaje, ktoré pri riešení úlohy mali zohľadniť, čím sa pre nich stáva takáto úloha pri postupe podľa zadania prezentovaného vysielateľom počas vysielania predmetného komunikátu neriešiteľná. Navyše moderátorka utvrdzovala divákov v tom, že to bola jednoduchá úloha. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka nezabezpečila, aby vysielaný telenákup bol čestný.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 4000 €.

Navrhovateľka vo svojom opravnom prostriedku uviedla, že neporušila svojim konaním povinnosti uvedené v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. a zastáva názor, že moderátorka zadala spôsob riešenia zadanej spornej úlohy jednoznačne a to takým spôsobom, aby bolo pre divákov jasné, čo je predmetom logického matematického rébusu.

Podľa navrhovateľky z charakteru komunikátu vyplýva, že úlohou divákov je odhaliť počet nôh a labiek v autobuse logickým výpočtom a hlavným účelom bolo zabaviť a rozptýliť diváka. Z podstaty logického rébusu obsiahnutého v komunikáte vyplýva, že riešenie nemá byť pre diváka hneď rýchlo uhádnuteľné, ale má mať v sebe aj prvky záhadnosti, ktoré by mali diváci odhaliť a následne dospieť k správne riešeniu.

Navrhovateľka má za to, že riešenie bolo divákovi ponúknuté jednoznačne a jasne, pričom moderátorka divákov upozorňovala, aby do výsledku započítali len euro mince. Vzhľadom na toto dôrazné upozornenie, ktoré bolo moderátorkou niekoľkokrát zdôraznené v priebehu vysielania komunikátu nebolo potrebné, aby boli uvádzané žiadne ďalšie doplňujúce alebo vysvetľujúce informácie. Úloha bola zrejma a pri ďalších doplňujúcich informáciách by rébus podľa navrhovateľky neplnil účel zábavnej hádanky.

Podľa navrhovateľky nie je dôvodné označiť komunikát za nečestný z dôvodu, že podstatou predmetného komunikátu bol práve logický rébus, ktorý v sebe za účelom plnenia funkcie zábavného programu s prvkom hry musí obsahovať prvok záhadnosti a zatajenie určitých informácií divákovi. Je práve ponechané na divákovi, aby záhadu odhalil a nakoniec dospel k správne riešeniu.

Vzhľadom na skutočnosť, že možnosť dovolať sa do štúdia je poskytnutá všetkým divákovi rovnakým spôsobom a všetci diváci majú k dispozícii na riešenie rovnaké informácie, má navrhovateľka za to, že predmetný komunikát spĺňa svoju funkciu zábavného programu s prvkami hry a je vo vzťahu k divákovi férový a čestný.

Navrhovateľka uviedla, v zákone, ako ani v žiadnom inom právnom predpise, nie je pojem „čestný“ vymedzený. Jedná sa teda o neurčitý právny pojem, ktorého vymedzenie je v kompetencii odporcu. Obsah tohto pojmu však musí byť vymedzený jednoznačne, nezameniteľne, tak aby recipienti právnych noriem boli schopní do budúcnosti predvídať aplikáciu práva a podľa toho upraviť svoje správanie.

Pojmy ako slušnosť a česťnosť je možné považovať za hodnoty prisudzované procesom alebo javom spoločnosťou. Obsah týchto pojmov a ich výklad by mal byť vnímaný vždy v súvislosti s okolnosťami, dobou a aj v závislosti od spoločnosti a situácie, v ktorej je takýto neurčitý pojem používaný. Navrhovateľ má za to, že správny orgán by mal pri výklade a aplikácii neurčitých právnych pojmov, ktoré zákon obsahuje, prihliadnuť práve na okolnosti, dobu, spoločnosť a situáciu, v ktorej sa pojem vyskytuje, a adresát právnej normy by mal byť dostatočne chránený pred svojvôľou správneho orgánu pri neadekvátnom výklade neurčitých právnych pojmov.

Navrhovateľka poukázala na to, že odporkyňa pre vysvetlenie pojmu „čestný“ v rozhodnutí použila definície napr. z Krátkeho slovníka slovenského jazyka, kde je definovaný ako „statočný, počestný, poctivý, svedčiaci o cti“. V Slovníku slovenského jazyka je tento pojem vymedzený ako „majúci vysoké morálne hodnoty, statočný, charakterný, poctivý“.

Príklad „nečestnej“ reklamy na práci prostriedkov Ariel, ktorý odporkyňa uviedla v rozhodnutí, nie je podľa navrhovateľky možné aplikovať na predmetný komunikát. Pri hodnotení česťnosti je potrebné zohľadniť aj špecifický charakter komunikátu. Práve skutočnosť, že komunikát je zábavným programom s prvkami hry, v ktorom sa riešia rébusy/hádanky, je dôvodom, aby v takomto prípade pojem „čestný“ nebol vykladaný striktne v zmysle, v akom sa aplikuje na správanie a charakter ľudí, a teda ako poctivý, majúci morálne hodnoty atď., ale vnímanie kritéria česťnosti by malo odzrkadľovať charakter vysielaného komunikátu.

K právnej postate posúdenia predmetného vysielania ako telenákupu navrhovateľka uviedla, že sa nestotožnila s právnym názorom odporkyne, ktorá podradila odvysielaný komunikát ustanoveniam upravujúcim vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie, teda keď tento považuje za telenákup podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.

Podľa jej názoru telenákup je formou mediálnej komerčnej komunikácie a preto musí byť preukázané, že vysielaný komunikát naplnil kritériá mediálnej komerčnej komunikácie vo všetkých častiach. Musí byť teda preukázané, že v danej veci išlo o skutočnú ponuku služieb, skutočné nabádanie diváka zaobstarať si tovary alebo služby a o skutočný odplatný vzťah. V opačnom prípade nie je možné predmetný komunikát považovať za telenákup, ale za reláciu zábavného charakteru s prvkami hry. Navrhovateľka poukázala aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) vec C-195/06 (Kommunikationsbehörde Austria c/a Österreichischer Rundfunk).

Navrhovateľka uviedla, že odvysielaný komunikát je vysielaný v dennej periodicite, ako pravidelný programový formát, z celkového vysielacieho času tvoria minimum (menej ako 7% z celkového vysielacieho času), nakoľko programová služba DAJTO je vysielaná 24 hodín denne. Vysielanie komunikátu a obdobných komunikátov nepatrí k nosným vysielacím programovým formátom programovej služby DAJTO, programová služba DAJTO je monotypovou programovou službou, ktorej viac ako 80% programov tvorí dramatika, resp. dramatický programový typ (z prevažnej časti filmy, seriály).

Poukazujúc na uvedené navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetné rozhodnutie odporkyne zrušil a vrátil jej vec na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/010/2014 zo dňa 11.02.2014 potvrdil.

V dôvodoch uviedla, že pri otázke posúdenia odvysielaných komunikátov vychádzala z rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06 a z definície telenákupu a mediálnej komerčnej komunikácie obsiahnutej v zákone č. 308/2000 Z. z. Podľa tohto rozhodnutia SD EÚ vysielanie, počas ktorého vysielateľ ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu zavolaním na telefónne číslo so zvýšenou sadzbou, teda za odplatu, je telenákupom, ak spĺňa tieto kritériá:

- skutočná ponuka služby s ohľadom na účel vysielania, ktorého je hra súčasťou,
- význam hry v rámci vysielania z hľadiska časového rozsahu a predpokladaného ekonomického prínosu,
- typ otázok kladených účastníkovi hry.

Zo samotného obsahu komunikátu je zrejmé, že nejde o štandardný zábavný program. Model takýchto komunikátov sa zakladá na tom, aby sa čo najväčšie množstvo recipientov pokúsilo dovolať do štúdia. Nejde o klasické ponúknutie rozptýlenia, ako je to v prípade vedomostných hier vysielaných vysielateľom, ale je evidentné, že účelom týchto komunikátov je osloviť čo najväčšie množstvo recipientov, aby využili službu tretej osoby (ponúkanú hru o cenu) zavolaním na telefónne číslo uvádzané na obrazovke. Tvrdenie, že ide o akvizičný program je pre posúdenie, či komunikát naplnil definíciu telenákupu, irelevantné. V konečnom dôsledku, telenákup, ako formu mediálnej komerčnej komunikácie, spravidla vždy vyrába tretia osoba. Skutočnosť, či navrhovateľ môže zasahovať do obsahu týchto komunikátov je vzhľadom na objektívnu zodpovednosť vysielateľa irelevantná. Zo všeobecných pravidiel hry Akčná výhra vyplýva, že podporuje aktivity a značky tretej osoby. Poskytovanie interaktívnych hier je obchodným modelom, na ktorom funguje spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd.

Odvysielané komunikáty tvoria 6 - 7% denného vysielacieho času programovej služby DAJTO, čo nie je zanedbateľné. Podľa aktuálne platnej licencie má navrhovateľka vyhradených vysielaniu doplnkového vysielania (§ 3 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z.) 15% z celkového času vysielania programovej služby DAJTO. Trvanie predmetných komunikátov predstavuje z časového hľadiska cca tretinu času, ktorú vysielateľ môže podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vyhraďiť vysielaniu reklamy a telenákupu v jednom dni a cca polovicu času, ktorú môže vysielateľ podľa svojej aktuálnej licencie vyhraďiť vysielaniu reklamy a telenákupu. Hra o cenu predstavuje celý obsah komunikátu a jediným účelom takéhoto komunikátu je poskytnutie služby - hry.

Tvrdenie navrhovateľky, že predmetný komunikát nakúpila ako akvizíciu, a tento zaraďuje do vysielania ako akvizíčné zábavné programy, čiže nepredáva vysielací čas s cieľom vyselať reklamu a že sa nepodieľa na akýchkoľvek ziskoch výrobcu diela, považuje odporkyňa za účelové. Podľa týchto vyjadrení navrhovateľky tretia osoba na programovej službe DAJTO propaguje a poskytuje svoje služby bez toho, aby mal z toho vysielateľ akýkoľvek zisk, pričom tieto programy ani nie sú prerušované vysielaním reklamy, takže nemá ani profit z reklamy. Svojím cieľom sa však predmetné komunikáty v ničom nelíšia od bežnej reklamy a telenákupu, ich špecifické spracovanie má pôsobiť atraktívnejšie, avšak to nemá vplyv na ich právnu kvalifikáciu. Z pravidiel odvysielaných komunikátov vyplýva, že pri vysielaní audiotextových hier vysielateľ programovej služby buď vyhlasovateľovi súťaže predá vysielací čas (obdobu reklamy alebo telenákupu), alebo sa podieľa na príjmoch vyhlasovateľa súťaže zo súťaží organizovaných prostredníctvom jeho vysielania. Vysielateľ tak za každých okolností získava odplatu za poskytovanú službu. Vysielanie audiotextových hier je prezentované ako alternatíva reklamy pre získavanie príjmov z vysielania. Vyhradenie časového úseku v rozsahu jeden a pol hodiny denne vysielaniu danej hry nasvedčuje tomu, že to nie je pre vysielateľa ekonomicky zanedbateľnosťou činnosťou. V posudzovaných komunikátoch dochádza k skutočnej ponuke služieb tretej osoby za odplatu. Odporkyňa nemohla vyhodnocovať obsah kladených otázok, keďže v predmetných komunikátoch neboli divákovi kladené otázky, ale mali za úlohu vyriešiť zadanie pripomínajúce slovnú úlohu. Podmienku prepojenia otázok s poskytovaním služieb a tovarov v prípade predmetných komunikátov nebolo potrebné skúmať z hľadiska ich prepojenia so živnosťami, remeslami, podnikaním a profesiami. Predmetné komunikáty predstavujú službu tretej osoby, spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá spočíva v poskytnutí možnosti divákovi vyhrať prezentovanú finančnú odmenu na základe správnej odpovede na zadanú úlohu a odplatom za jej poskytnutie je suma, ktorú volajúci zaplatia za

volanie na telefónne čísla so zvýšenou sadzbou. V danom prípade nemuseli byť kladené otázky, resp. zadanie úlohy, či jej riešenie prepojené s činnosťou tretej osoby, ktorá bola vyhlasovateľom súťaže, nakoľko samotné usporiadanie hry je jej činnosťou, ktorá bola priamo ponúkaná a aj poskytovaná. Takéto konanie je typovo zhodné s inými formami telenákupu, a preto je opodstatnená aj rovnaká miera regulácie vysielania predmetných komunikátov.

Odporkyňa dospela k záveru, že pri vysielaní predmetných komunikátov navrhovateľka porušila svoju povinnosť zabezpečiť, aby jej vysielanie bolo čestné. Pri vymedzení pojmu čestnosť v predmetnom prípade musí byť zohľadnené jeho spojenie s vysielaním telenákupu. Pojem čestnosť je morálnou kategóriou. Čestné informovanie je také, ktorého obsah bude v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza, nesmeruje k neúplnému alebo nepresnému informovaniu vykonávanému najmä s cieľom vyvolať alebo vytvoriť predpoklady pre vyvolanie rozhodnutia v recipientovi, ktoré by pri riadnom informovaní neurobil, alebo pravdepodobne neurobil a to najmä zo zisťných dôvodov. Čestný telenákup je taký, ktorého obsah nebude zavádzajúci, nebude teda prezentovať ponúkanú službu alebo tovar tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o ich vlastnostiach, kvalitách, použití, účinkoch, charakteristike, význame pre recipienta.

Odporkyňa poukázala na to, že v zadanie hry má byť také, aby na jeho základe, bolo možné túto úlohu vyriešiť. V správnom konaní však bolo preukázané, že relevantné skutočnosti pre správne vyriešenie zadania (počet nôh a labiek v autobuse), nebolo možné zistiť relevantné informácie na jej riešenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní súdu dňa 26.02.2015 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 310-PLO/O-4375/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/010/2014 zo dňa 11.02.2014, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné potvrdiť.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednáwanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľka v správnom konaní, ani v konaní pred súdom, nepoprela odvysielanie komunikátu na programovej službe DAJTO s názvom Akčná výhra, ani jej obsah a znenie.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky obsiahnutých v opravnom prostriedku bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním programu uvedeného v preskúmanom rozhodnutí č. RP/010/2014 zo dňa 11.02.2014 porušila ustanovenie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený najvyššiemu súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 310-PLO/O-4375/2013 zo dňa 10.09.2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 16.10.2013. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu, správa o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z., vyjadrenie navrhovateľky, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 11.02.2014 a napadnuté rozhodnutie Rady.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti

neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v posudzovanej veci postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmal zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne.

Podľa § 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. telenákup na účely tohto zákona je priama ponuka vysielaná verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov za odplatu. Telenákup môže mať formu

- a) telenákupného šotu,
- b) telenákupného pásma v trvaní aspoň 15 minút.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23v časti nesprístupnenia zápisnice o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa smernice Rady 89/552/EHS zo dňa 03.10.1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 sa na účely tejto smernice za televíznu ponuku tovarov (teleshopping) považuje vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom ponuky tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov.

Aj podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktorou bola smernica 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 zrušená je telenákup definovaný ako vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom poskytnutia tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov (článok 1.1 písm. l). Smernica 2010/13/EÚ bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzatá s účinnosťou od 01.01.2013 a tvorí prílohu 1 k zákonu č. 308/2000 Z. z.

Na posúdenie naplnenia zákonných podmienok pojmu telenákup v odvysielaných komunikátoch bolo potrebné skúmať jednotlivé programy z hľadiska ich obsahu, so všetkými obrazovými alebo verbálnymi zložkami a informáciami, ktoré v nich boli obsiahnuté. V danom prípade bola divákovi ponúknutá možnosť zúčastniť sa hry o finančnú odmenu zatelefonovaním na telefónne číslo so zvýšenou tarifnou sadzbou a vyriešením matematického príkladu. Poukazujúc i na výklad únieového práva v rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06, senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že na program alebo jeho časť, v ktorých prevádzkovateľ vysielania ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, ktorou je finančná výhra, a to priamou voľbou audiotextových čísiel, t.j. za odplatu, sa vzťahuje vymedzenie, ktoré citované ustanovenia smernice 97/36/ES zo dňa 30.06.1997, priznáva pojmu teleshopping. A to za predpokladu, ak táto relácia alebo jej časť, predstavuje skutočnú ponuku služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, ďalej na základe významu tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov, ako aj vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie, ako i charakteru otázok položených uchádzačom.

Na základe uvedeného výkladu únieového práva vzťahujúceho sa k definícii pojmu telenákup (teleshopping), ktorý vyplýva z citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, nie je možné odvysielané komunikáty považovať za bežné zábavno-súťažné programy. Aj s ohľadom na ustanovenie § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. napĺňajú odvysielané komunikáty zákonnú definíciu telenákupu.

Televízny divák sa v podstate vytočením telefónneho čísla zaviazal zaplatiť určitú sumu, ktorá je síce nízka (2 € s DPH), ale je vyššia ako tarifa za bežný telefonický rozhovor na Slovensku, a súhlasí s jej zaplatením v nádeji, ktorú mu dáva moderátor/moderátorka programu, ale i stanovené pravidlá, že za jediný telefonický hovor, po správnom zodpovedaní úlohy, vyhrá cenu - 300 €, ktorá vysoko preyšuje jeho investíciu. V tomto prípade je možné konštatovať, že ide o ponuku finančnej služby - hry vysielateľa pre diváka.

Podľa najvyššieho súdu je v tomto prípade splnená i ďalšia zákonná podmienka, aby bolo možné posúdiť predmetný komunikát ako telenákup (§ 32 ods. 2 citovaného zákona) a to, že ide o priamu ponuku vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu - finančnú hru. Divák môže priamo pri sledovaní televízneho vysielania vytočením telefónneho čísla využiť priamo ponúkanú hru o finančnú výhru. Práve pojem priama ponuka pre verejnosť odlišuje telenákup a reklamu.

Reklama je nepriamou ponukou tovaru alebo služby, pretože aj keď je jej cieľom rovnako, ako je cieľom telenákupu, aby si televízny divák kúpil tovary, alebo služby, ktoré propaguje, tým, že ho presvedčí o ich vlastnostiach, konečné štádium obchodu je akcesorické vo vzťahu k jej bezprostredným cieľom a dochádza k nemu neskôr, keď sa spotrebiteľ obráti na príslušnú distribučnú sieť, aby uskutočnil nákup.

Telenákup ide totiž ďalej ako reklama, keďže sa neobmedzuje na reklamný oznam, ale zabezpečuje nie len propagáciu ale i samotný predaj tovaru, či služby.

Tieto úvahy podporujú predpoklad, že posudzované relácie ponúkajú televíznym divákovi možnosť priamo zúčastniť sa na hre tým, že im moderátor poskytuje informácie nevyhnutné na to, aby sa s ním mohli spojiť a dostali sa tak do vysielania potom ako zaplatia poplatok za telefonický rozhovor, a môžu zodpovedať stanovenú otázku a vyhrať tým ponúknutú odmenu, čím je splnená podmienka, aby bolo

možné predmetný program posúdiť ako priamu ponuku finančnej služby divákovi.

Poukazujúc na uvedený záver považuje najvyšší súd za nedôvodnú i námietku navrhovateľky o nedostatku právomoci odporkyne na vydanie predmetného rozhodnutia. Právomoc Rady rozhodovať o porušení povinnosti vysielateľa televíznej programovej služby je v tomto prípade daná zákonom č. 308/2000 Z. z. a je ju možné vyvodiť z ustanovenia § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. v spojení s § 67 ods. 5 písm. a/, keďže v tomto prípade navrhovateľka porušila podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie - telenákupu obsiahnuté v § 32 ods. 4 písm. a/ citovaného zákona, keďže ako vysielateľka je povinná zabezpečiť, aby ňou vysielaný telenákup bol čestný.

S tvrdením navrhovateľky, že z pohľadu vysielateľa išlo o nakupovaný akvizičný program od spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorý zaraďuje ako zábavný program a nepredáva vysielací čas s cieľom vyselať reklamu alebo telenákup tretej osoby, sa senát najvyššieho súdu nemohol stotožniť. Tvrdenie navrhovateľky, že sa nepodieľa na ziskoch výrobcu daného programu považuje senát najvyššieho súdu za účelové, pretože posudzované programy neboli ani raz prerušené vysielaním reklamy. Taktiež aj na internetovej stránke spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., D. je v pravidlách tejto hry uvedené, hneď na úvodnej obrazovke tejto stránky, že je to práve spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá si buď kupuje vysielací čas od televízií, alebo sa iným spôsobom podieľa na príjmoch, ktoré plynú z vysielania týchto súťaží. V danej ponuke uvedenej na tejto internetovej stránke je taktiež zdôraznené, že táto ich ponuka nevyžaduje žiadne investície ani náklady zo strany vysielateľov a že vysielateľ, spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. nikdy za jej ponúkané programy platiť nebude. Keďže toto uvádza priamo spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá je vyhlasovateľom tejto súťaže, pri ponuke svojich produktov iným vysielateľom, nie je dôvod predpokladať, že by práve vysielanie na programovej službe DAJTO malo byť iné, a mala by to byť práve navrhovateľka, ktorá platí spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. za odvysielanie predmetného komunikátu.

Reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy (§ 35 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.). Zákonodarec teda zjavne neupravuje možnosť, aby sa mohol telenákup zaraďiť priamo do relácie. Práve naopak vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní televíznej programovej služby musí byť vysielanie telenákupu oddelené zvukovo-obrazovými alebo priestorovými prostriedkami.

Vo vysielaní televíznej programovej služby sa reklama a telenákup vysielajú v blokoch a oddelene od iných častí tejto programovej služby. Vysielanie samostatných reklamných a telenákupejších šotov je povolené vo vysielaní športových udalostí, v ostatných prípadoch je povolené iba výnimočne (§ 34 zákona č. 308/2000 Z. z.).

S poukazom na uvedené je preto potrebné podľa najvyššieho súdu uzavrieť, že v tomto prípade sa uvedenými podmienkami na vysielanie telenákupu navrhovateľka neriadila.

V prejednávanom prípade bolo z hľadiska posúdenia porušenia zákonných povinností vysielateľa podstatný výklad pojmu čestnosť, keďže v zmysle § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby ním vysielaný telenákup bol čestný. Odporkyňa vo svojom rozhodnutí rozobrala pojem čestnosť využívajúc svoju diskrečnú právomoc; uviedla, že čestnosť je morálnou kategóriou a čestné informovanie je také, ktoré je v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza a nesmeruje k nepresnému alebo neúplnému informovaniu. S takouto charakteristikou pojmu čestnosť sa najvyšší súd stotožňuje v plnom rozsahu. Aby bolo takéto vysielanie považované za čestné, musí mať jasné pravidlá, ktoré sa priebežne nebudú meniť. Ak je súčasťou programu akákoľvek úloha, určená pre diváka - záujemcu o hru, je povinnosťou vysielateľa zabezpečiť formuláciu úlohy a jej zadania jasne, stručne a zrozumiteľne pre priemerného recipienta.

Z pripojeného dôkazného materiálu vyplýva, že v kontrolovanom komunikáte prebiehalo zadanie hry

nasledovne:

Moderátorka v úvode hry a počas jej priebehu priblížila recipientom zadanie úlohy. Diváci mali podľa zadania a podľa inštrukcií moderátorky zistiť „Koľko nôh a labí je v autobuse?“. Správny výsledok mal byť 2280 nôh a labí.

V zadaní boli nasledovné: 5 detí cestuje v autobuse, Každé má v každej ruke 2 košíky. V každom košíku sú 4 mačky. Každá mačka má 5 mačiatok. Dve deti vystúpia z autobusu s dvoma košíkmi. Takže koľko nôh je teda v autobuse ?

Vo vyjadrení navrhovateľky k správne konaniu bol aj výpočet a to tak, že 5 detí má 10 nôh, a 2 nohy šoféra, Následne výpočet, že deti a šofér spolu majú v rukách koše s mačkami a tie majú 348 nôh (správne má byť 384 nôh) + 1920 nôh mačiatok spolu, teda spolu 2316 a odrátame 2 deti, 4 nohy a 2 koše s mačkami 32 a výsledok 2316-36 je 2280 nôh a labiek. Šofér nikde spomínaný nebol a ani to, že v rukách má koše s mačkami, ktoré majú mačiatka. Avšak toto diváci nemohli vedieť, keďže zo zadania úlohy, že je možné spočítať deti a koše detí.

Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje celkový postup navrhovateľky v sankcionovanom prípade za netransparentný, nečestný a zavádzajúci. Rada je v zmysle zákona č. 308/2000 Z. z. oprávnená na to, aby dohliadala na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a s využitím vlastnej správnej úvahy, ktorú v rozhodnutí riadne zdôvodní, posudzovala odovysielané informácie a príspevky. Rovnako, ak dospeje k záveru, že určitý program, resp. časť vysielania vysielateľa nebola v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z., je oprávnená skonštatovať jeho porušenie a vyvodiť z toho príslušné sankcie.

Súd po preskúmaní danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade konal v intenciách citovaných právnych noriem, vysporiadal sa s aplikáciou únieho práva ako i s výkladom obsiahnutým v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-195/06 zo dňa 24.05.2007 vo veci Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) proti Österreichischer Rundfunk (ORF), vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutočností pre svoje rozhodnutie, zistil riadne skutočný stav veci a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné, keďže odporkyňa nevybočila z medzí a z hľadísk ustanovených zákonom, pričom napadnuté rozhodnutie vydala na základe zákonom povoleného správneho uváženia, ktoré zodpovedá zásadám logického myslenia a vychádza z podkladov zistených v tomto prípade.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/010/2014 zo dňa 11.02.2014 podľa § 250q ods. 2 O.s.p., potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok 500 € rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu. Účet najvyššieho súdu je vedený v O. pod č. XXX XXX XXXX/XXXX.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.